NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 10445

DOS MESERL

Sholem Aleichem

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שלום עליכם
דאָס מעסערל

דאָס מעסערל

פֿון שלום עליכם

געקירצט און מיט פּאַרטייטשונגען
צום סוף פֿון יעדער קאַפּיטל

Copyright, 1937
by
FERLAG KINDER RING
of the
Educational Committee
of the Workmens Circle

234

א

הערט, יידישע קינדער, איך וויל אייך דערציילן אַ מעשה מיט אַ מעסערל; נישט קיין אויסגעטראַכטע מעשה, נאָר אַן אמת׳ע, וואָס האָט זיך געטראָפן מיט מיר טאַקע אַליין.

צו קיין זאַך אויף דער וועלט האָב איך אַזוי קיין חשק געהאַט ווי צו אַ מעסערל. קיין זאַך אויף דער וועלט האָב איך אַזוי ניט געגאַרט צו האָבן ווי צו האָבן אַ מעסערל, אַן אייגן מעסערל. דאָס מעסערל זאָל זיך ליגן אין קעשענע, און ווען איך וויל זאָל איך דאָס מיר אַרויסנעמען, און וואָס איך וויל זאָל דאָס מיר שניידן — און לאָזן מיינע חברים וויסן!

איך האָב נאָר וואָס אָנגעהויבן גיין אין חדר, האָב איך שוין געהאַט אַ מעסערל, דאָס הייסט כמעט ווי אַ מעסערל. איך האָב דאָס מיר טאַקע אַליין געמאַכט!

איך האָב אויסגעריסן אַ געגדזענע פעדער פון אַ פלעדערוויש, פון איין זייט אָפּגעהאַקט, פון דער אַנדערער זייט אויסגעגעלט און האָב מיר פאַרגעשטעלט, עלעהיי עס איז אַ מעסערל און סע שניידט...

— „וואָס איז דאָס פאַר אַ פעדער? וואָס איז דאָס פאַר אַרומטראָגן זיך מיט פעדערן?״ — פרעגט מיך דער טאַטע, אַ קראַנקער ייד מיט אַ געל אויסגעטריקנט

פּנים, און פֿאַרהוסט זיך. — „נאַ דיר גאָר פּעדערן, שפּילעכלעך — קהע, הע־הע־העו!"

— „וואָס אַרט דיך, אַז דאָס קינד שפּילט זיך?" ענטפֿערט אים די מאַמע, אַ נידעריטשקע יידענע מיט אַ זיידן טיכל אויפֿן קאָפּ: אַבי אויסעסן זיך דאָס האַרץ!"

שפּעטער, אַז איך האָב שוין געהאַלטן ביי חומש, האָב איך שוין געהאַט כמעט אַן אמת׳דיק מעסערל, אויך מיין איינענע מלאכה:

איך האָב דערטאַפּט אַ שטיקל שטאָל פֿון דער מאַ־מעס „קרינעלינע" און האָב דאָס איינגעזעצט זייער קונציק אין אַ שטיקל האָלץ. דאָס שטיקל שטאָל האָב איך רעכט אָנגעשאַרפֿט אָן אַ טאָפּ און האָב זיך דער־ביי, געוויינטלעך, צעשניטן אַלע פֿינגער.

— זע נאָר, זע, ווי ער האָט זיך דאָס אַ ביסל צעבלו־טיקט, דער קדיש דיינער!" שרייט דער טאַטע און נעמט מיך אָן ביי די פֿינגער אַז די ביינדלעך קנאַקן: „אַ שיינער בחור, קהע, הע־הע!"

„אוי, אַ דונער איז מיר!" זאָגט די מאַמע און נעמט צו ביי מיר דאָס מעסערל און וואַרפֿט דאָס אַריין אין אויוון אַריין, קוקט נישט אויף מיין געוויין: אַצינד וועט דאָס האָבן אַן עק, ווי איז מיר ניט!"

איך האָב אָבער גיך באַקומען אַן אַנדער מעסערל, טאַקע אויף דער רעכטער אמת אַ מעסערל. אַ היל־צערן קלעצל, אַ קײלעכיקס, אַ בײכיקס, ענלעך אויף אַ פּעסל מיט אַ הויקערדיקן קלינגל וואָס האָט זיך אי גע־עפֿענט אי פֿאַרמאַכט.

איר ווילט וויסן ווי אַרום האָב איך דאָס באַקומען איך האָב מיר צונויפֿגעשלאָגן אַ קאַפּיטאַל פֿון די אָנבײ־סנס, און האָב אָפּגעקויפֿט בײ שלמהלען פֿאַר זיבן גראָשן מזומן, און דרײ בין איך אים געבליבן שולדיק.

אוי, האָב איך דאָס ליב געהאַט! אוי, האָב איך דאָס ליב געהאַט!

געקומען אַהײם פֿונעם חדר אַ דערהרגעטער, אַ הונגעריקער, אַ שלעפּעריקער, אַן אויסגעפּאַטשטער,— איז דאָס ערשטע געווען אַרויסנעמען דאָס מעסערל פֿון דער שוואַרצער שאַפֿע. דאָרט איז עס געלעגן אַ גאַנצן טאָג, ווײל אין חדר האָב איך עס ניט געטאָרט האַלטן און אין דער הײם האָט אוודאי קײנער ניט געטאָרט וויסן, אַז איך האָב אַ מעסערל.

נאָך דעם האָב איך דאָס גענומען אויסגלעטן, אי־בערשנײדן אַ שטיקל פּאַפּיר, איבערהאַקן אַ שטרוי אויף דער האַלב, און ערשט נאָך דעם צעשנײדן מײן חלק ברויט אויף קלײניטשקע, קלײניטשקע שטיקע־לעך, אָנשטעכן אויפֿן שפּיץ פֿונעם קלינגל און ערשט נאָך דעם לײגן אין מויל אַרײן.

שפּעטער, פֿאַרן שלאָף, האָב איך דאָס אויסגעריי־ניקט, אויסגעשייערט, אויסגעפּוצט, גענומען דאָס שאַרפשטיינדל, וואָס איך האָב געפֿונען ביי אונדז אויפֿן בוידעם, אָנגעשפּיגן און גענומען זיך שטילערהייט צו דער אַרבעט — שאַרפֿן דאָס מעסערל, שאַרפֿן, שאַרפֿן...

דער טאַטע מיט אַ יאַרמלקע אויפֿן קאָפּ זיצט איבער אַ ספר, לערנט און הוסט, הוסט און לערנט.

די מאַמע איז אין קיך, פֿאַרעט זיך ביי דער חלה. איך הער נישט אויף דאָס מעסערל צו שאַרפֿן, שאַרפֿן...

פּלוצעם כאַפּט זיך אויף דער טאַטע ווי פֿון שלאָף:

— ווער פּישטשעט דאָרטן? ווער אַרבעט דאָס? וואָס טוסטו, שיינעץ איינער?"

ער גייט צו צו מיר און ביינט זיך אָן איבער מיין שאַרפשטיינדל און כאַפּט מיך פֿאַרן אויער און פֿאַר־הוסט זיך.

— „אַ־אַ־אַ? מעסערלעך!? הע־הע־הע!" זאָגט דער טאַטע און נעמט צו ביי מיר דאָס מעסערל מיטן שאַרפשטיינדל: אַזאַ יונגאַטש! קהע־הע־הע!"

איך הייב אָן צו וויינען אויף אַ קול. דער טאַטע פֿאַרבעסערט מיר מיט עטלעכע פּעטש און די מאַמע לויפֿט אַריין פֿון קיך מיט פֿאַרקאַטשעטע אַרבל, מיט אַ גוואַלד:

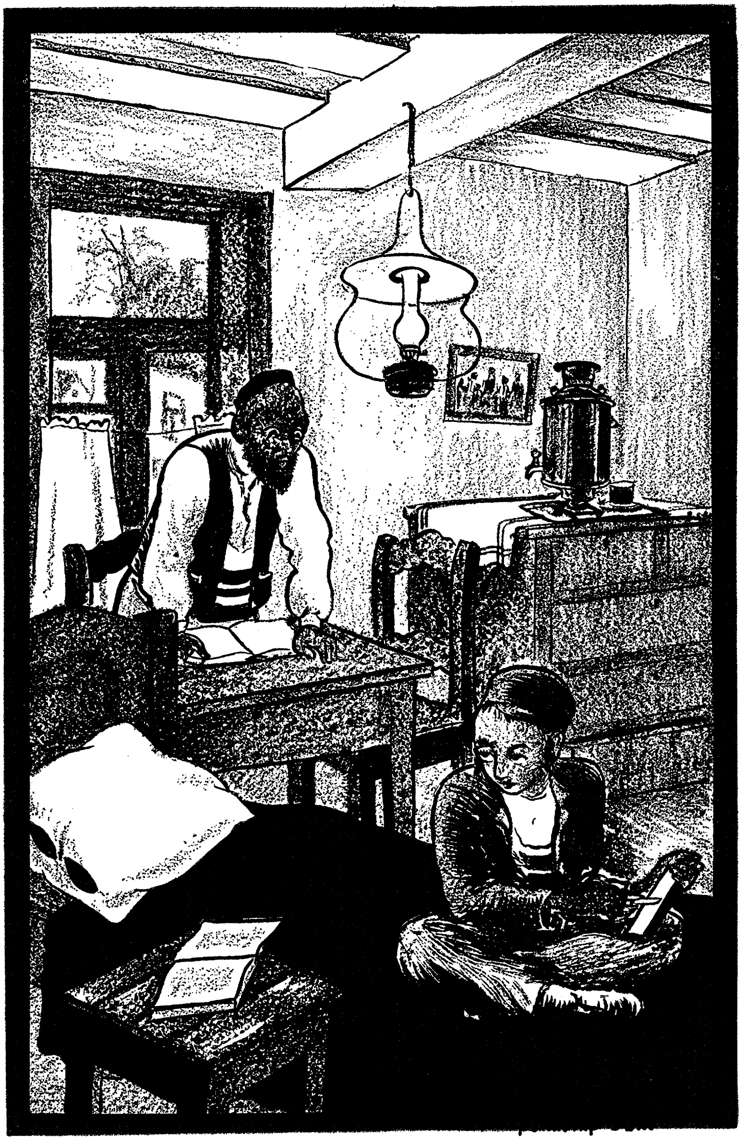

ווער פּישטשעט דאַרטן ? ווער אַרבעט דאָס ?

— „שאַ, שאַ, וואָס איז דאָרט אַזעלכס? פאַר וואָס שלאָגסטו אים? גאָט איז מיט דיר! וואָס האָסטו צום קינד? ווי איז מיר ניט!"

— „מעסערלעך?" — שרייט דער טאַטע און פאַרהוסט זיך — „אַ ברעקעלע קינד?! אַזאַ יונגאַטש! קהע-הע-הע-הע! אַ בחורל פון אַכט יאָר! איך וועל דיר געבן מעסערלעך, דו פוסטער בחור איינער! אין מיטן דרינען גאָר מעסערלעך, קהע-הע-הע-הע!"

גוואַלד, וואָס האָט ער געהאַט צו מיין מעסערל? וואָס האָט דאָס ביי אים אַזוי פאַרזינדיקט? פאַר וואָס איז ער אַזוי אין כעס?

איך געדענק מיין טאַטן במעט שטענדיק קראַנק, שטענדיק בלאַס, געל און שטענדיק אין כעס, שטענדיק ברוגז אויף דער גאַנצער וועלט. פאַר אַ מינדסט נאַרישקייט ווערט ער אָנגעצונדן. אַ גליק וואָס די מאַמע פאַרהיט מיך, זי לייזט מיך אויס פון זיינע הענט.

און דאָס מעסערל מיינס האָט מען פאַרוואָרפן, פאַרוואָרפן אַזוי וויט, אַז איך האָב דאָס אַכט טאָג געזוכט און געזוכט און האָב דאָס נישט געקאָנט געפינען אין ערגעץ!

איך האָב באַוויינט דאָס הויקערדיקע מעסערל, דאָס גוטע מעסערל. און ווי ביטער און פינצטער מיר איז געווען אין חדר, אַז איך האָב זיך דערמאָנט, אַז איך

וועל קומען אַהיים מיט געשוואָלענע באַקן, מיט רויטע אונטערגעריסענע אויערן פון רבינס הענט — צו וועמען וועל איך זיך קערן און ווענדן?

עלנט בין איך געבליבן אָן דעם הויקערדיקן מע־סערל, עלנט ווי אַ יתום.

קיינער, קיינער האָט ניט געזען מיינע טרערן, וועל־כע איך האָב שטילערהייט פאַרגאָסן ביי זיך, אויף מיין בעטל ביינאַכט קומענדיק פון חדר. שטיל האָב איך זיך אויסגעוויינט, אויסגעווישט די אויגן, אַנטשלאָפן גע־וואָרן, און אויף מאָרגן פרי — ווידער אין חדר אַריין! ווידער דעם רבינס קלעפּ!

און אין דער היים — ווידער דעם טאַטנס כעס, דעם טאַטנס הוסט.

ניטאָ קיין פרייע מינוט, קיין פריילעכע מינע, קיין שמייכעלע, קיין איינציק שמייכעלע פון קיינעם, פון קיינעם — איינער אַליין, עלנט, עלנט אויף דער גאַנצער וועלט!

פאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל א

חשק (כיישעק), — פאַרלאַנג; חשק האָבן — וועלן.
געגאַרט — שטאַרק געוואָלט.
פלעדערוויש — אַ פליגל פון אַן עוף (צוזאַמען מיט די פעדערן), וואָס מען באַנוצט אָפּצווישן שטויב אָדער צונויפצונעמען מיסט.

עלעהיי — אזוי ווי; לאָמיר זאָגן — ס׳איז.

מלאכה — דאָ הייסט עס ארבעט.

„קרינעלינע״ — אַ פאַרצייטיק קלייד פאַר פרויען. דאָס קלייד פלעגט זיין זייער ברייט און דעם שטאָף פלעגט מען ארויפציען אויף שטאָלענע רייפן.

פעסל — Small barrel

קדיש — זון, דאָס הייסט דער וואָס זאָגט קדיש נאָכן טויט פון די עלטערן.

מזומן — באַר געלט, — Cash

הויקערדיק — Hunchbacked

שייערן — רייניקן מיט זאמד, פוצן, שטאַרק רייבן.

יאַרמלקע — אַ קליין, גרינג היטל, וואָס מען פלעגט טראָגן אויפן קאָפּ אין אַ שטוב, ווייל פרומע יידן האָבן געמוזט האַלטן שטענדיק באַדעקט זייער קאָפּ.

ספר (סייפער), — געוויינלעך הייסט עס אַ רעליגיעז בוך, אַ בוך אויף צו לערנען.

פּאָרעט זיך — ארבעט, דרייט זיך ארום, פאַרנעמט זיך.

פאַרקאַטשעטע — אויפגעשאַרטע און פאַרדרייטע.

מינדסט — קלענסט.

לייזט מיך אויס — באַפרייט מיך.

ב.

פון יענער צייט אָן איז איבערגעגאַנגען אַ יאָר און אפשר אַנדערהאַלבן. איך האָב שוין כמעט אָנ־געהויבן צו פאַרגעסן דאָס הויקערדיקע מעסערל.

עס ווייזט אויס, אַז מיר איז אָבער באַשערט געווען, אַז מיינע אַלע קינדערשע יאָרן זאָל איך אָפּקומען פאַר מעסערלעך. איז געבוירן געוואָרן אַ ניי מעסערל אויף מיין אומגליק, אַ שפּאָגל־ניי מעסערל, אַן אַנטיקל כלע־בן, אַ וואַזשנע מעסערל, מיט צוויי קלינגלעך, טייערע שטאָלענע קלינגלעך, מיט אַ ווייס ביינערן קלעצל, מיט רויטע מעשענע שטיפטיקלעך — איך זאָג אייך, אַן אַנ־טיקל אַ מעסערל!

ווי קומט צו מיר דאָס דאָזיקע טייערע מעסערל? דאָס איז אַ גאַנצע מעשה, אַ טרויעריקע נאָר אַ שיינע מעשה. הערט, איך בעט אייך, מיט קאָפּ.

ביי אונדז איז איינגעשטאַנען אַ רייכער סוחר, אַ יידישער דייטש. געהייסן האָט ער הער הערץ הערצנ־הערץ. געגאַנגען איז ער אָן אַ היטל, אָן אַ באָרד, אָן פאות און, איך בעט איבער אייער כבוד, ביז העכער האַלב אונטערגעשניטן די קאַפּאָטע. איך פרעג אייך, ווי אַזוי האָב איך זיך געקאָנט איינהאַלטן און ניט פּלאַצן פאַר געלעכטער, ווען דער דאָזיקער יידישער גוי אָדער

דער גויאישער ייד האָט צו מיר גערעדט דווקא אויף יידיש, נאָר עפּעס אַ מאָדנעם יידיש, מיט אַ סך פּתחן.

— „נו, ליבסטער קנאַבע, וואָס האַסטו געלערנט דיזע וואָכע?"

— „כי־כי־כי", האָב איך זיך צעלאַכט און באַהאַלטן דאָס פּנים אין האַנט.

— „זאַגע, זאַגע, מיין ליבעם קינדכען, וואָס האַסטו געלערנט דיזע וואָכע?"

— „כי־ כי־ כי", האָב איך אויסגעשאָסן מיט אַ גע־לעכטער און בין אַנטלאָפן געוואָרן.

נאָר דאָס איז אַלץ געווען צום אָנהייב, ווען איך האָב אים נאָך גאָרניט געקענט. אָבער נאָך דעם אַז איך האָב זיך שוין גוט באַקענט מיט דעם דאָזיקן דייטש הער הערץ הערצנהערץ, האָב איך אים אַזוי ליב גע־קריגן, אַז עס האָט מיך שוין מער נישט געאַרט, וואָס ער דאַוונט נישט און עסט אומגעוואַשן.

איין זאַך האָב איך ניט געקאָנט פאַרשטיין: פאַר וואָס דער טאַטע, וואָס איז געווען אַן ערלעכער ייד, האָט אים שטענדיק אָפּגעטראָטן דעם אויבנאָן, און אויך אַלע אַנדערע יידן, וואָס פלעגן אַריינקומען צו אונדז אין שטוב אַריין, פלעגן אים שטאַרק אָפּגעבן כבוד:

— „שלום-עליכם, ר׳ הערץ הערצנהערץ! ברוך-הבא, ר׳ הערץ הערצנהערץ! זיצט, ר׳ הערץ הערצנ-הערץ!"

איך האָב אפילו אַ פרעג געטאָן דעם טאַטן, האָט ער מיך אָפּגעשטופּט און האָט מיר געענטפערט:

— „אַוועק, סע ניט דיין עסק. וואָס פּלאָנטערסטו זיך דאָ אַרום? מעגסט נעמען אַ ספר אין האַנט, הע-הע-הע-הע!"

ווידער אַ ספר? איך וויל אויך זען! איך וויל אויך הערן וואָס ער רעדט!

איך גיי אַריין אין זאַל און פאַרגנבע זיך אין אַ ווינקעלע און הער זיך צו, ווי מע רעדט ביי אונדז, ווי דער הער הערץ הערצנהערץ לאַכט אויף אַ קול אַזין ריי-כערט גראָבע שוואַרצע „ציגאַיערן" וואָס שמעקן מחיה נפשות. פּלוצעם גייט צו צו מיר דער טאַטע און לאָזט מיר אַראָפּ אַ פּאַטש.

— „ביסט שוין ווידער דאָ? דו פּוסטעפּאַסניק! וואָס וועט זיין פון דיר דער תכלית? גוואַלד, וואָס וועט זיין פון דיר, הע-הע-הע-הע!"

דער הער הערץ הערצנהערץ שטעלט זיך איין פאַר מיר: — „אַבער לאַסן זי אים! לאַסן זי אים!"

נאָר עס העלפט ניט. דער טאַטע טרייבט מיך אַרויס. איך נעם אַ „ספר" אין האַנט, נאָר עס ווילט זיך

פאָרט ניט קוקן אין ספר אַריין! וואָס טוט מען? איך גיי פון איין צימער אין דעם אַנדערן, ביז איך קום צו דעם שענסטן פון אַלע צימערן, דאָרטן וואו עס שלאָפט שטענדיק דער הער הערץ הערצנהערץ.

אַך, ווי שיין, ווי ליכטיק דאָרט איז! די לאָמפּן ברע־נען און די שפּיגלען גלאַנצן. אויפן טיש — אַ גרויסער, אַ זילבערנער טינטער מיט שיינע פּענעס; מענטשע־לעך מיט פערדעלעך, מיט צאַצקעלעך, מיטביינדלעך, מיט שטיינדלעך... און אַ מעסערל.

אַך, וואָס פאַר אַ שיין מעסערל!

ווען איך אַ שטיינער זאָל האָבן אַזאַ מעסערל — ווי גליקלעך וואָלט איך געווען! וואָס פאַר אַ מינים זאַכן וואָלט איך מיט דעם אויסגעשניצט!

אַנו, מען דאַרף דאָס פּרוּאוון—איז עס עפּעס שאַרף? ... אַך! עס כאַפּט אַ האָר! עס האַקט איבער אַ האָר! אַי־אַיאַי, אַ מעסערל!!...

איין מינוט — דאָס מעסערל איז ביי מיר אין האַנט. איך קוק זיך אַרום אויף אַלע זייטן און פּרוּאוו זיך דאָס אַריינלייגן אויף אַ מינוטקעלע צו זיך אין קעשענע...

עס ציטערט מיר די האַנט... עס קלאַפּט מיר דאָס האַרץ אַזוי שטאַרק, אַז איך הער ווי עס מאַכט: „טיק־טיק־טיק!“

איך הער ווי עמעצער גייט, עמעצער סקריפּעט מיט די שטיוול. דאָס איז ער, דער הער הערץ הערצנהערץ! אַי־אַי, וואָס טוט מען?

דאָס מעסערל לאָז זיין ביי מיר, איך וועל עס נאָך דעם צוריק אַנידערלייגן. דערווייל דאַרף מען אַרומגיין, אַוועקגיין פונדאַנעט, אַנטלויפן! אַנטלויפן!......

איך קאָן שוין קיין וועטשערע ניט עסן. די מאַמע טאַפּט מיך ביים קאָפּ. דער טאַטע וואַרפט אויף מיר בייזע אויגן און שיקט מיך אָפּ שלאָפן...

שלאָפן? איך קען דען צומאַכן די אויגן? איך בין אַ טויטער!... וואָס טוט מען מיטן מעסערל? ווי אַזוי לייגט מען דאָס אַנידער צוריק?...

פּאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל ב

אָפּקומען — האָבן צרות, ליידן און דורך ליידן, זיך רייניקן פון זינד.

אַנטיקל — אַ טייערע, אַ זעלטענע זאַך.

וואַזשנע — וויכטיק, גרויסאַרטיק.

שטיפּטיקלעך — טשוועקעלעך אָן קעפּלעך.

דייטש — הייסט דאָ אַ ייד וואָס גייט אָנגעטאָן אין אַ רעקל און ניט אין אַ לאַנגער קאַפּאָטע וואָס גרייכט ביז איבער די קני. אַ „דייטש" גאָלט די באָרד און פירט זיך אויף ניט אַזוי ווי די פרומע יידן.

ריידן מיט פּתחן — אָנשטאָט אַ זאָגן אַ.

קנאַבע — אויף דייטש הייסט עס יינגל.

אָפּגעבן כּבוד — אַרויסווייזן אַכטונג.

שלום-עליכם (שאָלעם-אַלייכעם) — די געוויינלעכע באַגריסונג ביים טרעפן זיך.

ברוך־הבא (באָרעך־האַבאָ) — אַזוי פלעגט מען זיך ווענדן צו אַ גאַסט.

עסק (איסעק) — זאַך, געשעפט.

פלאָנטעסטו זיך — פלאָנטערסטו זיך, דרייסטו זיך אַרום.

אויף אַ קול — הויך.

„ציגאַיערן" — ציגאַרן.

מחיה נפשות — זייער אָנגענעם, זייער געשמאַק, אַז עס דער־קוויקט די נשמה.

פּוסטעפּאַסניק — דער וואָס גייט אַרום ליידיק.

תכלית — ציל, רעזולטאַט. „וואָס וועט זיין פון דיר דער תכלית?" הייסט, „וואָס וועט פון דיר ווערן?"

אַשטייגער — צום ביישפּיל, לאָמיר זאָגן.

ג.

— „קום נאָר אַהער, תכשיט מיינער!" — מאַכט צו מיר אויף מאָרגן דער טאַטע — „האָסטו געזען ערגעץ דאָס מעסערל?"

צו ערשט בין איך געווען זייער דערשראָקן. עס האָט זיך מיר אויסגעוויזן, אַז ער ווייס, אַז זיי ווייסן אַלע... שיר-שיר האָב איך זיך ניט אַרויסגעכאַפּט: הא? דאָס מעסערל? אָט איז דאָס!"... עס האָט מיך עפּעס ווי אַ וואָרג געטאָן אין האַלדז און איך האָב מיט ציטערניש געענטפערט:

„וואו — וואָסער מעסערל?"

— „וואו — וואָסער מעסערל! דאָס גילדענע מע-סערל! אונדזער אורחס מעסערל! דו בחורעץ, דו שיי-נעץ איינער, קהע-הע-הע!"

— „ וואָס האָסטו זיך צוגעטשעפּעט צום קינד? מישט זיך אַריין די מאַמע, דאָס קינד ווייס ניט פון וואָס צו זאָגן און ער דולט אים אַ ספּאָדיק: מעסערל, מע-סערל!"

— „מעסערל, מעסערל! וואָס הייסט ער ווייס ניט? זאָגט דער טאַטע מיט כעס, אַ גאַנץ פרימאָרגן הערט

ער, ווי מע שרייט: „מעסערל, מעסערל! מעסערל, מע-סערל!" מע קערט איבער די שטוב נאָך דעם מעסערל, פרעגט ער: „וואו — וואָסער מעסערל?" גיי שוין, גיי, וואַש זיך, דו פוסטער בחור-איינער, דו גויעץ, קהע-הע-הע!"

איך דאַנק דיר, גאָט וואָס זיי האָבן מיך כאָטש ניט באַזוכט! נאָר וואָס טוט מען ווייטער? מע באַדאַרף דאָס מעסערל באַשטאָטן ערגעץ אויף אַ גוט אָרט...

וואו באַהאַלט מען דאָס? אַהאַ, אויפן בוידעם! איך כאַפּ דאָס ארוים פון קעשענע און טו דאָס אַ שטופּ אין שטיוול אריין... איך עס און ווייס ניט וואָס איך עס. איך וואַרג זיך...

— „וואָס כאַפּסטו זיך אַזוי? פרעגט דער טאַטע.

— „איך אייל זיך אין חדר אריין", ענטפער איך אים און פיל אַז איך ווער רויט ווי פייער.

— „אַ מתמיד געוואָרן, וואָס זאָגסטו אויף דעם צדיק?" וואַרטשעט ער און קוקט אויף מיר בייז.

קוים-קוים דערלעב איך אָפּצועסן, אָפּצובענטשן.

— „נו, פאַר וואָס גייסטו שוין ניט אין חדר, צדיק מיינער?" פרעגט מיך דער טאַטע.

— „וואָס טרייבסטו אים אַזוי?" זאָגט אים די מאַ-מע, „לאָז דאָס קינד זיצן אַ מינוט!"

איך בין שוין אויפן בוידעם... ווייט, ווייט באַ־האַלטן ליגט דאָס ווייסע מעסערל. עס ליגט און שווייגט.

— „וואָס קלעטערסטו אויף בוידעמס?" שרייט דער טאַטע, „דו יונגאַטש איינער! דו בר־מצווה־יונג! קהע־הע־הע!"

— „איך זוך דאָ עפּעס"... ענטפער איך און פאַל שיר נישט אום פאַר שרעק.

— „עפּעס? וואָס הייסט „עפּעס"? וואָס איז דאָס פאַר אַ מין „עפּעס"?

— „אַ ספר... אַ... אַן אַלטע גמרא"...

— „האַ? אַ גמרא? אויפן בוידעם? אַ דו, היצל איי־נער! קריך שוין אַראָפּ, קריך, וועסט שוין לייזן! דו הינטשלענער, דו כל־בוניק איינער, קהע־הע־הע!"

נאָר עס אַרט מיך שוין ניט אַזוי דעם טאַטנס כעס, ווי סע אַרט מיך דאָס וואָס איך האָב מורא, טאָמער גע־פינט מען דאָס מעסערל? טאָמער גראָד היינט קריכט מען אַרויף אויפן בוידעם נרעט אויסהענגען?

מע דאַרף דאָס פון דאָרטן אַראָפּנעמען און באַ־שטאַטן אויף אַ בעסער אָרט...

איך גיי אַרום אין איין ציטערניש. יעדער קוק פון־נעם טאַטנס אויגן ווייזט מיר אוים, אז ער ווייס שוין, אַז

אָט־אָט טוט ער מיך אַ כאַפּ ווענן דעם דייטשס מע־סערל...

איך האָב שוין אַן אָרט אויף דעם, אַ טייער אָרט! וואו? אין דער ערד! אין אַ גריבל ביי דער וואַנט אריינגעשטעקט און פון אויבן רעכט פאַרשאַרט מיט שטרוי, פאַר אַ סימן...

נעקומען פון חדר, כאַפּ איך זיך באַלד ארוים אין הויף אריין, איך נעם מיר פאַוואָלינקע ארוים דאָס מע־סערל און איך האָב קיין צייט אפילו רעכט אָנצושפּיג־לען זיך אין דעם, הער איך שוין דעם טאַטענס געפּיל־דער:

— „וואו ביסטו ערגעץ דאָרט? פאַר וואָס גייסטו שוין ניט דאַוונען? דו וואַסער־פירער! קהע־הע־הע!"

נאָר ווי פיל דער טאַטע יאָגט מיך, ווי פיל דער רבי שלאָגט מיך, איז דאָס בלאָטע קעגן יענעם פאַרגעניגן, וואָס איך האָב, בשעת איך קום פון חדר און זע זיך מיט מיין טייערן, מיין איינציקן ליבן חבר — מיט מיין מע־סערל!

דאָס פאַרגעניגן איז אָבער — אוי, ווי! — אויסגע־מישט מיט ווייטיק, פאַרביטערט מיט שרעק, מיט גרוים, גרוים שרעק!

פאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל ג

ווערטשערע — אָוונטברויט. —Supper

תכשיט — אַ צירונג, אַ טייערע זאַך; דאָ איז עס אָפּלאַכעריש.

אורח (אוירעך) — גאַסט.

דולן אַ ספּאָדיק — דרייען אַ קאָפּ.

וואַש זיך — דאָ באַטייט עס „גיי עסן״, ווייל פאַרן עסן האָט מען געמוזט וואַשן די הענט.

באַשטאַטן — באַהאַלטן.

בוידעם — Attic

מתמיד — אַ פלייסיקער, דער וואָס לערנט זיך שטענדיק.

צדיק (צאַדיק) — זייער אַ פרומער און אַ גערעכטער.

וואָרטשעט — בורטשעט, רעדט אומצופרידן און אין דער שטיל.

גמרא — דאָ הייסט עס איין באַנד פון תלמוד.

(בעט דעם לערער דערקלערן וואָס דאָס איז).

היצל — הינט־כאַפּער, הינטשלעגער.

כל־בוניק (קאָלבויניק) — יונגאַטש, אַזאַ וואָס האָט אַלע שלעכטע אייגנשאַפטן.

גרעט — וועש.

פּאַוואָלינקע — גאָר לאַנגזאַם.

אָנצושפּיגלען זיך — אָנפרייען זיך, אָנקוקן זיך.

דאָס איז בלאָטע — דאָס האָט קיין ווערט ניט.

ד.

זומער-לעבן. די זון זעצט זיך. די לופט ווערט אַ ביסל קילער. דאָס גראָז שמעקט, די זשאַבעס קוואַקען, און שטיקער כמאַרעס פליען דורך אָן רעגן, פאַרביי דער לבנה, ווילן זי איינשלינגען. די ווייסע זילבערנע לבנה באַהאַלט זיך אַלע מינוט און באַווייזט זיך ווידער; דאַכט זיך, זי שוועבט און שוועבט — און שטייט אויף איין אָרט.

דער טאַטע זעצט זיך צו אויפן גראָז. ער איז האַלב נאַקעט. ער האַלט איין האַנט אין בוזעם און מיט דער אַנדערער האַנט שאַרט ער ביי דער ערד און קוקט אויפן אויסגעשטערנטן הימל און הוסט. דאָס פּנים אַקעגן דער לבנה איז טויט, פאַרזילבערט.

ער זיצט פּונקט אויף דעם אָרט, וואו דאָס מעסערל ליגט באַגראָבן, און ער ווייס גאָרניט וואָס אונטער אים טוט זיך! אַך, ווען ער זאָל אַשטייגער וויסן וואָס וואָלט ער געזאָגט? וואָס וואָלט איך געהאַט?

אַהאַ, טראַכט איך מיר אין האַרצן, האָסט מיר פאַר-וואָרפן מיין הויקערדיק מעסערל, האָב איך איצט אַ ביסל אַ בעסערס, אַ שענערס! דו זיצט אויף דעם און דו ווייסט גאָרניט. אוי, טאַטע! טאַטע!

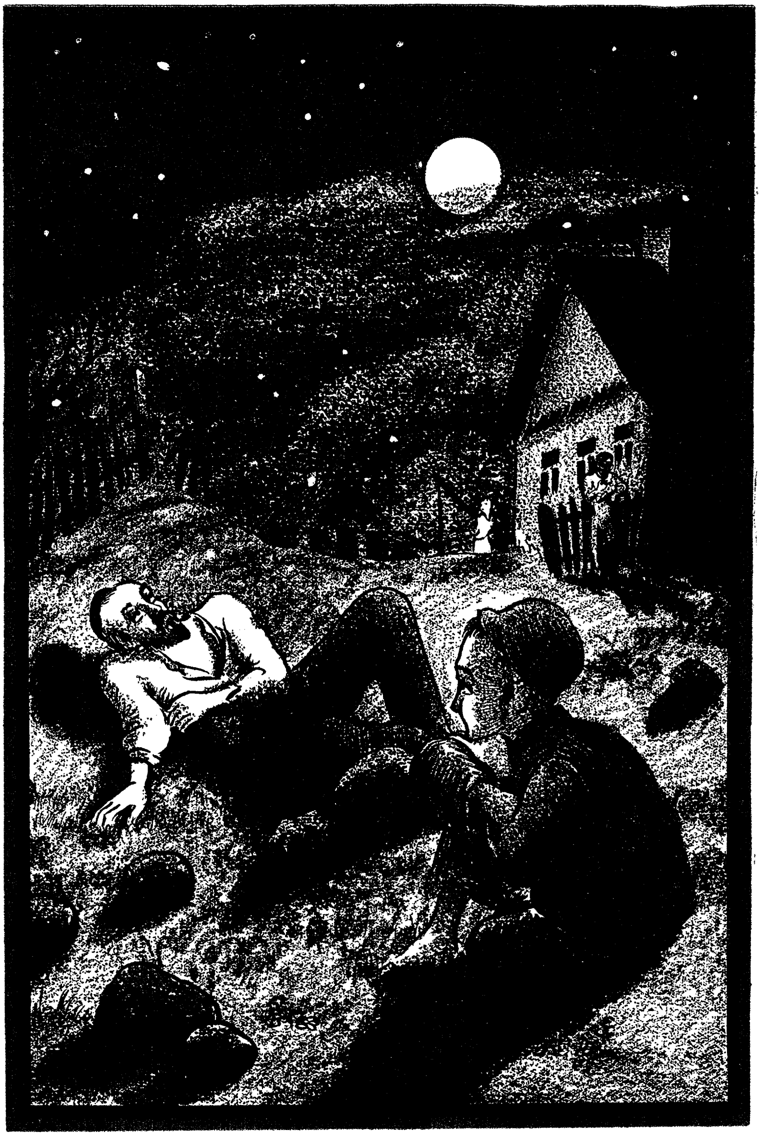

...אויף דעם אָרט, וואו דאָס מעסערל ליגט באַגראָבן

— „וואָס גלאָצסטו אויף מיר מיט די אויגן ווי אַ קאָ־טער?" — כאַפּט מיך אָן דער טאַטע — „וואָס זיצסטו צונויפגעלייגט די הענט ווי אַ שטאָט־באַלעבאָס? „קאָנסט זיך שוין גאָר קיין אַרבעט ניט אָפּזוכן? קהע־הע־הע!"

אַלע, אַלע זיינען אַצינד אין דרויסן: דער טאַטע, די מאַמע, די קלענערע קינדער וואָס זוכן קליינע שטיינד־לעך און שפּילן אין זאַמדעלעך. דער הער הערץ הערצנהערץ דרייט זיך אויך אַרום איבערן הויף אָן אַ היטל, רייכערט אַ „ציגאַרעט" און זינגט אַ דייטש לידל.

ער קוקט אויף מיר און לאַכט. דאָס לאַכט ער פון מיר אַפּנים וואָס דער טאַטע טרייבט מיך. איך לאַך אָבער פון זיי אַלע!

אָט באַלד וועלן זיי אַלע גיין שלאָפן, וועל איך זיך דעמאָלט אַרויסכאַפּן אין הויף אַרויס (איך שלאָף אין הויז, פון פּאָרנט, אויף דער ערד, וואָרעם אין שטוב איז די היץ שרעקלעך גרויס), איך וועל מיך שוין אָנשפּיג־לען אין מיין מעסערל!...

דער עולם שלאָפט. שאַ, שטיל אַרום און אַרום. פּאַ־וואָלינקע הייב איך זיך אויף אויף אַלע פיר, און שטיל ווי אַ קאַץ גנבע איך זיך אַרוים אין הויף אַרוים.

די נאַכט איז שטיל. די לופט איז פריש, מחיה־נפשות.

פאַמעלעך קריך איך צו צו יענעם אָרט, וואו דאָס מעסערל ליגט באַגראָבן. פּאַוואָליע גראָב איך דאָס אויס פון דאָרטן און באַטראַכט דאָס ביי דער לבנה.

עס גלאַנצט, עס בלישטשעט ווי גינגאָלד, ווי אַ בריליאַנט. איך הייב אויף די אויגן ארויף און דערזע — די לבנה קוקט גלייך אַראָפּ צו מיר, אויף מיין מעסערל... וואָס קוקט זי זיך אַזוי איין? איך דריי זיך אום צוריק — זי קוקט מיר נאָך! איך פאַרשטעל דאָס מעסערל מיטן העמדל — זי קוקט מיר נאָך!

זי וויס געווים, וואָס דאָס איז פאַר אַ מעסערל און וואו איך האָב דאָס גענומען... גענומען? איך האָב דאָס גענגבעט!

דאָס ערשטע מאָל פון זינט דאָס מעסערל איז מיינס, קומט מיר דאָס דאָזיקע שרעקלעכע וואָרט אויף די גע־דאַנקען.

גענגבעט? בין איך דאָך הייסט דאָס אַ גנב? פשוט אַ גנב?

אין דער תורה שטייט געשריבן, אין די צען געבאָט, מיט גרויסע אותיות

לא תגנוב!

זאָלסט ניט גנבענען! און איך האָב גענגבעט!

וואָס וועט מען מיר דערפאַר טאָן אין גיהנם? אוי, ווי! מען וועט מיר אָפּהאַקן די האַנט, די האַנט וואָס זי האָט גענגבעט! מען וועט מיך שמייסן מיט אייזערנע ריטער... מען וועט מיך בראָטן און ברענען אויף הייסע פאַנען... אייביק, אייביק וועל איך גליען...

מע באַדאַרף אָפּגעבן דאָס מעסערל! מע באַדאַרף אַנידערלייגן צוריק דאָס מעסערל! מע באַדאַרף נישט קיין גענגבעט מעסערל! מאָרגן לייג איך אַנידער צוריק דאָס מעסערל.

אַזוי טראַכט איך מיר און נעם דאָס מעסערל צו זיך אין בוזעם אריין. פיל איך אז סע בריט מיך, סע בראָט מיך. ניין, מע באַדאַרף עס צוריק באַהאַלטן, באַגראָבן אין דער ערד אריין ביז מאָרגן.

און די לבנה פון אויבן קוקט אויף מיר. וואָס קוקט זי? די לבנה זעט, זי איז אַן עדות...

און איך קריך צו פאַוואָלינקע צוריק אין הויז אריין אויף מיין געלעגער און לייג זיך שלאָפן און קאָן ניט אַנטשלאָפן ווערן. איך דריי זיך פון איין זייט אויף דער אַנדערער און קאָן ניט שלאָפן...

מיטן טאָג גלייך שוין בין איך אַנטשלאָפן געוואָרן. און עס האָבן זיך מיר געחלומט אייזערנע ריטער, און עס האָבן זיך מיר געחלומט מעסערלעך...

גאַנץ פרי האָב איך זיך אויפגעכאַפּט, אָפּגעדאַווגט און אָפּגעכאַפּט דעם אָנבייסן אויף איין פוס — און מאַרש אין חדר אריין.

— „וואָס כאַפּט דאָס דיך אַזוי אין חדר אריין? — שרייט אויף מיר דער טאַטע — „וואָס יאָגט דאָס דיך אַזוי? וועסט ניט אָנווערן די תורה דיינע שפּעטער אויך! בענטש בעסער ווי עס קער צו זיין און היפּער ניט קיין ווערטער! דו וועסט נאָך צייט האָבן צו זיין אויסגעלאָזט, דו הולטיי איינער, דו גוי איינער, קהע־הע־הע־הע!"

פאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל ד

זשאַבעס — פרעש, Frogs—

כמאַרעס — וואָלקנס.

בוזעם — Bosom , אויך ברוסט.

גלאָצן — קוקן מיט ברייט צעעפנטע אויגן.

קאָטער — דער ער פון אַ קאַץ, He-cat—

שטאָט־באַלעבאָס — אַ לייטישער מענטש, אַ פאַרמעגלעכער מענטש, אַ באַלעבאָס פון שטאָט.

עולם — People

בלישטשעט — גלאַנצט.

גינגאָלד — גאָר גוט גאָלד.

תורה (טוירע) — גאָטס לערע, חומש.

גיהנם — שטראָפאָרט פון „יענער וועלט", וואו מען פייניקט די זינדיקע.

פאַן — Pan.

עדות (איידעס) — זאָג עדות. —Witness

בענטשן — זאָגן דאָס געבעט פון נאָכן עסן.

עס קער צו זיין — עס באַדאַרף צו זיין.

היפּערן — הופן, אריבערלאָזן, דורכלאָזן.

הולטיי — פאַרשווענדער, דער וואָס הוליעט שטענדיק.

ה.

װאָס עפּעס אַזוי שפּעט? טו נאָר אַ קוק אַהער!״ האַלט מיך דער רבי פּ י ר און װײַזט מיר אָן מיטן פינ־גער אויף מײַן חבר בערל דעם רויטנס, װאָס שטײט אין אַ װינקעלע מיט אַן אראָפּגעלאָזטן קאָפּ — „זעסטו, װײ־סער־חברהניק? זאָלסטו װיסן זײַן אַז פון הײַנטיקן טאָג און װײַטער איז שוין זײַן נאָמען ניט „בערל רויטנס״ װי ער האָט געהייסן ביז אַהער. ניין! ער הייסט אַצינד אַ שענערן נאָמען; אַצינד הייסט ער: „בערעלע דער גנב!״ שרײַט זשע קינדער: „בערעלע דער גנאַ־אַ־אַנב! בערעלע דער גנאַ־אַ־אַנב!״

די דאָזיקע װערטער ציט אויס דער רבי מיט אַ ניגון און אַלע תלמידים כאַפּן אים אונטער:

— „בערעלע דער ג־אַ־נב! בערעלע דער ג־אַ־נב!״

איך בלײַב אַ פאַרשטײנערטער און אַ פראָסט גײט מיר איבער אויפן לײַב. איך פאַרשטײ ניט װאָס דאָס באַטײַט.

— „װאָס שװײַגסטו, דו שײנעץ אײנער?״ — רופט זיך אָן דער רבי צו מיר מיט אַן אומגעריכטן פּאַטש — „װאָס שװײַגסטו, דו גױעץ? דו הערסט דאָך אַז אַלע זינ־

נען. העלף זינגען מיט אַלע גלייך: „בערעלע דער גאַ־אַ־אנב, בערעלע דער גא־א־אנב!"

עס ציטערן מיר הענט און פיס. עס קלאַפּט מיר צאָן אויף אַ צאָן. נאָר איך העלף זינגען: „בערעלע דער ג־אַ־נב!"

— „העכער, שיינעץ איינער!" — טרייבט מיך אונטער דער רבי — „שטאַרקער! שטאַרקער!"

און איך מיטן גאַנצן כאָר זינגען אויף אַלערליי קולות: „בערעלע דער ג־אַ־נב! בערעלע דער גאַנב!"

— „ש־ש־ש־ש־ש־אַ־אַ־אַ־אַ־אַ!" שרייט אוים פּלוצעם דער רבי און טוט א פּאטש מיט דער האַנט איבערן טיש — „שאַ! אַצינד וועלן מיר זיך נעמען צום משפט. (מיט אַ ניגון) אַנו, בערעלע גנב, קום נאָר אַהער, מיין קינד, גיבער זשע, גיבער אַ ביסעלע! זאָג נאָר, ייִנגעלע, ווי אַזוי רופט מען דיך?" (מיט א ניגון).

— „בערל".

— „ווי אַזוי נאָך?" (מיט אַ ניגון).

— „בערל... בערל... דער... גנב!"

— „אָט אַזוי, מיין ליב קינד, אָט אַזוי ביסטו אַ וואויל ייִנגעלע (מיט א ניגון) אַ צינד, בערעלע, נעזונט זאָלסטו מיר זיין, נעם, בערעלע, און צי אַראָפּ פון זיך די הייזע־

וואָס שווייגסטו, דו, גויעץ? העלף זינגען...

לעך. אָט אַזוי! נו שוין, און גיכער שוין! אָט אַזוי, בע־רעשי, מיין טייערער!"

בערל בלייבט שטיין נאַקעט ווי די מאַמע האָט אים געהאַט. קיין טראָפּן בלוט איז אין אים ניטאָ. ער רירט ניט מיט קיין גליד. די אויגן אראָפּ. אַ געשטאָרבענער, אַ טויטער!

דער רבי רופט ארויס איינעם פון די גרעסערע תל־מידים, אַלץ מיט אַ ניגון:

— „אַנו, הערשעלע דער גרויסער, גיי נאָר אַרויס פו־נעם טיש. אַהער, צו מיר, געשווינדער, אָט אַזוי. און דערצייל אונדז אקאָרשט די מעשה פון אָנהייב ביזן סוף, ווי אַזוי אונדזער בערעלע איז געוואָרן אַ גנב. הערט, חברה, מיט קאָפּ".

און הערשל דער גרויסער הייבט אָן צו דערציילן אַ מעשה, ווי אַזוי בערל האָט זיך דערשלאָגן צו אַ צדקה־פושקע, וואָס זיין מאַמע וואַרפט אַהין אלע פרייטיק פאר ליכט בענטשן אַ קאָפּיקע און אַמאָל צוויי; ווי אזוי בערל האָט זיך דערשלאָגן צו דער דאָזיקער צדקה־פושקע, אויף וועלכער עס הענגט אַ שלעסעלע; ווי אַזוי בערל האָט מיט אַ שטרויעלע מיט סמאָלע ארויס־געשלעפּט פון דאָרטן אַלע קאָפּיקעס איינציקווייז ביז לעצט; ווי אַזוי די מאַמע זיינע האָט זיך געכאַפּט, גע־עפנט די דאָזיקע צדקה־פושקע, דאָרט איז געלעגן אַ

שטרוי, איינגעטונקען אין סמאָלע; ווי אַזוי די מאַמע זיינע האָט אים „צוגעשטעלט אַ בענקעלע"; ווי אַזוי בערל האָט זיך באַלד נאָך דעם רבינם שמיץ מודה גע־ווען, אַז אַ גאַנץ יאָר, אַ קיילעכיק יאָר, האָט ער גע־שלעפּט פון דער צדקה־פּושקע די קאָפּיקעס; ווי אַזוי ער האָט זיך יעדער זונטיק געקויפט צוויי לעקעכלעך מיט אַ באָקסער; ווי אַזוי...

— „אַצינד, קינדער, מישפּט אים! לאָז יעדער זאָגן זיין מישפּט, וואָס קומט אַ גנב, וואָס שלעפּט קאָפּיקעס פון אַ צדקה־פּושקע. הערשל דער קליינער, זאָג דו צום ערשטן, וואָס קומט אַזאַ גנב, וואָס שלעפּט קאָפּיקעס מיט אַ שטרוי פון אַ צדקה־פּושקע?"

דער רבי בייגט איין דעם קאָפּ אויף אַ זייט, ער מאַכט צו די אויגן און שטעלט אונטער דעם רעכטן אוי־ער צו הערשל דעם קליינעם. הערשל דער קליינער ענטפערט הויך, אויף אַ קול:

— „אַ גנב וואָס שלעפּט קאָפּיקעס פון אַ פּושקע קומט... מע זאָל אים קאַטעווען ביז בלוט וועט גיין".

— „משהל, וואָס קומט א גנב וואָס שלעפּט קאָפּי־קעס פון אַ צדקה־פּושקע?"

— „אַ גנב", זאָגט משהל מיט אַ וויינענדיק קול, „אַ גנב וואָס שלעפּט קאָפּיקעס פון אַ צדקה־פּושקע קומט, מע זאָל אים אַנידערליינגן, צוויי אויפן קאָפּ, צוויי אויף

די פּיס, און צוויי זאָלן אים שמייסן מיט איינגעזאַלצענע ריטער"...

— „טאַפּעלע טוטאַריטו! וואָס קומט אַ גנב וואָס שלעפּט קאָפּיקעס פון אַ צדקה־פּושקע?"

קאַפּל־קוקאַריקו, אַ יינגל, וואָס קאָן ניט אויסריידן קיין קוף און קיין גימל, ווישט אויס דאָס נעזל און זינגט זיין מישפּט מיט אַ קוויטש:

— „אַ דאַנעוו וואָס שלעפּט טאָפּיקעס פון אַ פּושטע טומט אים, אַז אַלע יינגלעך זאָלן צודיין צו אים און זאָדן אים דלייך אין פּנים דריי מאָל אויף אַ טאָל: דאַנעוו, דאַנעוו, דאַנעוו!"

אין חדר ווערט אַ געלעכטער. דער רבי נעמט זיך מיטן גראָבן פינגער אונטערן גאָרגל ווי אַ חזן און רופט מיך אויף מיטן ניגון, וואָס מען רופט אויף אַ חתן:

— „זאָג נאָר דו, שלומניו מיין טייערינקער, דיין מישפּט, וואָס קומט אַ גנב וואָס שלעפּט קאָפּיקעס פון אַ צדקה־פּושקע?"

איך וויל ענטפערן — פּאָלגט מיך ניט די צונג. איך ציטער ווי אין אַ פיבער, עס וואַרגט מיך אין האַלדז. אַ קאַלטער שוויס באַשלאָגט מיך פון אויבן ביז אַראָפּ. עס פייפט מיר אין די אויערן.

איך זע שוין פאַר זיך ניט דעם רבין, ניט דעם נאַקעטן „בערל דעם גנב", ניט קיין חברים. איך זע פאַר

זיך נאָר מעסערלעך; אָן אַ שיעור מעסערלעך; ווייסע, אָפּענע מעסערלעך, מיט אַ סך קלינגלעך, און דאָרט, ביי דער טיר — הענגט די לבנה, זי שמייכלט און קוקט אויף מיר ווי אַ מענטש...

עס דרייט זיך מיר דער קאָפּ, דער גאַנצער חדר, מיטן טיש, מיט אַלע חברים, מיט דער לבנה וואָס הענגט אויף דער טיר, און מיט אַלע מעסערלעך... איך פיל ווי די פיס ווערן מיר אונטערגעהאַקט. נאָך אַ מי־נוט — פאַל איך אום. נאָר איך שטאַרק זיך מיט אַלע כחות און האַלט זיך איין, איך זאָל ניט פאַלן...

פאַרנאַכט קום איך אַהיים און פיל אז דאָס פּנים ברענט מיר, די בעקלעך פלאַמען און אין די אויערן זשומעט מיר.

איך הער, מע רעדט צו מיר, נאָר וואָס — ווייס איך ניט. עפּעס זאָגט דער טאַטע, עפּעס בייזערט ער זיך, וויל געבן פּעטש. די מאַמע שטעלט זיך איין פאַר מיר, צעלאָזט דעם פאַרטעך, ווי אַ קוואָקע די פליגל, בשעת זי באַשיצט אירע הינדעלעך מע זאָל זיי ניט אָנרירן צום שלעכטן...

איך הער גאָר ניט, איך וויל גאָר ניט הערן. איך וויל נאָר, ס׳זאָל ווערן פריער נאַכט, איך זאָל קענען מאַכן אַן עק מיטן מעסערל...

וואָס טוט מען מיט דעם? מודה זיין זיך און אָפּגעבן דאָס? וועל איך האָבן בערעלעם מישפּט. אונטערוואַרפן דאָס?? טאָמער כאַפּט מען מיך... פאַרוואַרפן און אַן עק, אַבי פּטור ווערן! וואוהין פאַרוואַרפט מען דאָס, אַז מע זאָל דאָס ניט געפינען?

אויפן דאַך? וועט מען הערן אַ קלאַפּ.

אין גאָרטן? וועט מען דאָס געפינען.

אַהאַ! איך ווייס שוין, איך האָב אַן עצה: אַריינוואַרפן אין וואַסער אריין! אַ טייערע עצה כלעבן — אין וואַסער אריין, אין ברונעם, טאַקע אָט דאָ ביי אונדז אויפן הויף!...

דער דאָזיקער געדאַנק געפעלט מיר אַזוי שטאַרק, אַז איך וויל גאָר לאַנג נישט קלערן. איך כאַפּ דאָס מעסערל און לויף גלייך צום ברונעם, און עס דאַכט זיך מיר, אַז איך האַלט אין די הענט ניט קיין מעסערל נאָר עפּעס אַ מיאוסקייט, אַ מין שרץ פון וועלכן עס ווילט זיך מיר וואָס גיכער צו באַפרייען זיך, פּטור ווערן.

נאָר סע טוט מיר באַנג — אַזאַ טייער מעסערל! אַ מינוט שטיי איך פאַרטראַכט און עס דאַכט זיך מיר, אַז איך האַלט אין האַנט אַ לעבעדיקע זאַך... דאָס האַרץ טוט מיר וויי אויף דעם: סטייטש, סטייטש, עס קאָסט מיר אַזוי פיל מי!

און לאָז דאָס מיט אַמאָל ארויס פון די פינגער — „פליוך!“

איך נעם זיך אָן מיט האַרץ און לאָז דאָס מיט אַ מאָל אַרויס פֿון די פֿינגער — „פֿליוך!"... עס טוט אַ פּלעש־טשע דאָס וואַסער, און מער הערט מען נישט...

ניטאָ קיין מעסערל!

איך שטיי נאָך אַ מינוט ביים ברונעם און הער זיך צו — מע הערט גאָר נישט. דאַנקען גאָט, פּטור גע־וואָרן. באַטש דאָס האַרץ קלעמט מיר, טוט מיר וויי: סטייטש, אַזאַ מעסערל, אַזאַ מעסערל!

איך גיי צוריק צו מיין געלעגער און זע ווי די לבנה קוקט מיר נאָך. און עס דאַכט זיך מיר, אַז זי האָט גע־זען אַלץ וואָס איך האָב דאָ געטאָן. און איך הער ווי אַ קול פֿון ווייטנס:

— „אָבער דו ביסט פֿאָרט אַ גנבֿ! כאַפּט אים, קלאַפּט אים, ער איז אַ גנבֿ, אַ גנאַ־אַ־נבֿ!"

איך גנבֿע זיך אַריין צוריק אין הויז אַריין און לייג זיך שלאָפֿן. און עס חלומט זיך מיר, אַז איך לויף, איך שוועב, איך פֿלי אין דער לופֿטן מיטן מעסערל, און די לבנה קוקט אויף מיר און זאָגט:

— „כאַפּט אים, קלאַפּט אים, ער איז אַ גנבֿ! אַ גנאַ־אַ־נבֿ!!!"...

פאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל ה

וויסער־חברהניק — יונגאַטש, שטיפער.

ניגון — Melody

תלמידים — שילער.

אומגעריכט — אומדערוואַרט.

צדקה־פּושקע — אַ פּושקע וואוהין מען וואַרפט געלט פאַר אָרעמע.
—Alm box

סמאָלע — Tar, Pitch

צוגעשטעלט אַ בענקעלע — באַקלאָגט זיך פאַרן רבין, מיטן ציל דער רבי זאָל אָפּשמייסן.

זיך מודה געווען — אויסגעזאָגט, אַז מען האָט עפּעס אָפּגעטאָן.

באָקסער — Carol bean, Johnson Bread

קאַטעווען — שמייסן.

קוואָקע — הון.

ברונעם — Well

מיאוסקייט — אַ מיאוסע זאַך, אַן עקלדיקע זאַך, אַ וואָרעם, אַ שרץ.

שרץ (שערעץ) — אַ קריכיקע באַשעפעניש, אַן עקלדיקע זאַך.

עס טוט מיר באַנג — עס פאַרדריסט מיר.

ו.

אלאנגער, לאַנגער שלאָף! אַ שווערער, זייער אַ שווע־רער חלום! עס ברענט אין מיר אַ פייער. עס זשומעט מיר אין קאָפּ. אַלץ וואָס איך זע איז רויט ווי בלוט.

ברענעדיקע ריטער פון פייער קאַטעוועט מיין לייב און איך דריי זיך אין בלוט. ארום מיר דרייען זיך שלאַנ־גען און ענדישן. זיי האַלטן אָפּן זייערע מיילער און ווילן מיך איינשלינגען...

גלייך אין אויער אריין הער איך אַ בלאָז: טהו־טו־טו־טו! און איינער שטייט איבער מיר און שרייט אויף אַ קול מיט אַ ניגון, צום טאַקט: „שמייסט אים! שמייסט אים! ער איז אַ גנ־אַ־נב!!!" און אַליין שריי איך: „גוואַלד, נעמט צו פון מיר די לבנה! גיט איר אָפּ דאָס מעסערל! וואָס האָט איר צו בערלען געבעך? ער איז ניט שולדיק — דאָס בין איך אַ גנ־אַ־נב! אַ גנ־אַ־נב!"... אַ־נב!"...

און ווייטער געדענק איך ניט — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

איך עפן אויף איין אויג און דאָס אַנדערע אויג... וואו בין איך? דאַכט זיך אויף אַ בעט? וואָס טו איך

דאָ? ווער זיצט דאָס אָט דאָרט אויף אַ בענקל ביים בעט?

אַ! דאָס ביסטו, מאַמע? מאַמע!... זי הערט מיך ניט! .... מאַמע!, מאַמע! מאַאַאַמע!!!....

וואָס הייסט דאָס? מיר דאכט אַז איך שריי אויף אַ קול?... שאַ! איך הער זיך צו — זי וויינט? זי וויינט שטילערהייט. אויך זע איך דעם טאַטן מיט זיין געל קרענקלעך פּנים. ער זיצט איבער אַ ספר און זאָגט עפּעס שטילערהייט און הוסט און זיפצט און קרעכצט...

עס ווייזט אויס אַז איך בין שוין געשטאָרבן... גע-שטאָרבן?.... מיט אַ מאָל פיל איך ווי עס ווערט מיר ליכטיק אין די אויגן, גרינג אין קאָפּ, גרינג אין אַלע אברים. עס קלינגט מיר אין איין אויער, אינעם אַנדערן אויער: דזוננגנו!!! איך גיב אַ נים: אַפּצשי!...

— „צו געזונט! צו לאנגע יאָרן! אַ גוטער סימן!

מע דרייט זיך אַרום מיר, מע קוקט אויף מיר. יעדער גייט צו און טוט מיר אַ טאַפּ ביים קאָפּ. מע שפּרעכט מיך אָפּ, מע לעקט מיר דעם שטערן און מען שפּייט אויס.

און מע קעבלט מיך: מע גיסט מיר אין מויל אַריין זודיקע יויך און מע שטופּט מיר מיט לעפּעלעך איינגע-מאַכטס. אַלע דרייען זיך אַרום מיר, מע היט מיך אָפּ ווי דאָס שוואַרצאַפּל פונעם אויג. מע האָדעוועט מיך

מיט יאַייכלעך און מיט קאַטשקעלעך ווי אַ פּיצעלע קינד. און מע לאָזט מיך ניט אַליין.

עס זיצט שטענדיק לעבן מיר די מאַמע און דער־ציילט מיר איבער אַלע מאָל איבער אַ ניים די גאַנצע געשיכטע, ווי אַזוי מע האָט מיך אויפגעהויבן פון דער ערד כמעט אַ טויטן; ווי אַזוי איך בין געלעגן צוויי וואָ־וואָכן נאָך אַנאַנד אין אַ העליש פייער און האָב נאָר גע־קוואַקעט ווי אַ זשאַבע, און עפּעס געהאַלטן אין איין ריידן פון שמיץ און פון מעסערלעך... מע האָט שוין גערעכנט, אַז איך בין שוין חלילה געשטאָרבן... און נאָך דעם, פּלוצעם, האָב איך אַ נים גענעבן זיבן מאָל, ממש פון טויט לעבעדיק געוואָרן...

— „היינט זעען מיר וואָס פאַר אַ גאָט מיר האָבן!"
— לאָזט אוים די מאַמע מיט טרערן אויף די אויגן — „שיר־שיר נישט אָנגעוואָרן אַ קינד חלילה, מיר זאָל זיין פאַר דיינע ביינער, און איבער וועמען? איבער וואָס? איבער אַ ייִנגל אַ גנב, עפּעס אַ בערעלע, וואָס דער רבי האָט פאַרשמיסן אין חדר ביז אין בלוט אריין. אַז דו ביסט געקומען צו גיין פון חדר, ביסטו שוין געווען אַ טויטער, דער מאַמען זאָל זיין פאַר דיר! דאָס איז אַ רוצח, דאָס איז אַ גזלן, גאָט זאָל אים באַצאָלן! ניין, מיין קינד, אַז גאָט וועט אונדז שענקען דאָס לעבן און דו וועסט אויפשטיין געזונטערהייט, וועלן מיר דיך שוין

אָפּגעבן צו אַן אַנדערן מלמד, ניט אַזאַ רוצח ווי אָט דער רבי!"

די דאָזיקע ניים איז ביי מיר שרעקלעך אָנגעליינט. איך כאַפּ ארום די מאַמע קושן:

— „טייערע, טייערע מאַמע!"

און דער טאַטע גייט צו צו מיר פּאַוואָליע, לייגט ארויף זיין בלייבע קאַלטע האַנט מיר אויפן שטערן און זאָגט צו מיר שוין ווייך, אָן אַ שום כעס:

— „אַי, האָסטו אונדז איבערגעשראָקן, דו שקאָץ איינער, קהע-הע-הע-הע!"

און דער יידישער דייטש אָדער דער דייטשער ייד הער הערץ הערצנהערץ, מיט אַ „ציגאַיער" אין די ציין, בייגט זיך אָן מיט זיין געגאָלטער מאָרדע איבער מיין בעטל און טוט מיך אַ גלעט איבערן בעקל און זאָגט אויף דייטש:

— „גוט, גוט! געזונט, געזונט!"

* *

*

אין אַ פּאָר וואָכן ארום נאָך מיין אויפשטיין פון בעט רופט זיך אָן צו מיר דער טאַטע:

— „נו, מײן זון, אַצינד גײ אין חדר אַרײַן, און האָב שוין מער ניט אין זינען קײן מעסערלעך מיט קײן נאַרישקײטן... שוין צײַט זאָלסט שוין אָנהײבן װערן אַ שטיקל מענטש, איבער דרײַ יאָר װערסטו שוין בר־מצווה, צו הונדערט און צװאַנציק יאָר, קהע־הע־הע!"

מיט אַזעלכע זיסע װערטער שיקט מיך דער טאַטע אַרױס אין חדר אַרײַן צום נײַעם מלמד. דאָס ערשטע מאָל הער איך פֿון מײַן בײזן טאַטן אַזעלכע גוטע װײכע װערטער. איך זאָל מיך ניט שעמען, װאָלט איך אים אַרומגעכאַפּט קושן. נאָר, בײ־כי־כי — װי אַזױ קושט מען אַ טאַטן?...

די מאַמע גיט מיר אין חדר אַרײַן אַ גאַנצן עפּל מיט צװײ גראָשן, און אױך דער דײַטש שענקט מיר אַ פּאָר קאָפּיקעס מיט אַ קניפּ אין בעקל, רעדט אױף זײַן שפּראַך:

— „היפּשער קנאַבע! גוט, גוט!"...

איך נעם די גמרא אונטער דער האַנט און גײ אין חדר אַרײַן, װי אַ נײַ־געבאָרענער, מיט אַ רײן האַרץ, אַ גרינג האַרץ, מיט אַ לױטערן, קלאָרן קאָפּ, מיט נײַע געדאַנקען, מיט פֿרישע, ערלעכע, פֿרומע געדאַנקען.

די זון קוקט אַראָפּ און גריסט צו מיר מיט אירע װאַרעמע שטראַלן. עס הײבט מיך, עס טראָגט מיך אין

דער לופטן. עס ווילט זיך מיר לויפן, שפּרינגען, טאַנצן — אַך, ווי גוט, ווי זיס דאָס איז, אַז מע לעבט און מען איז אַן ערלעכער, מען איז ניט קיין גנב, ניט קיין ליגנער!

איך קוועטש צו די גמרא צום האַרצן שטאַרק-שטאַרק. איך לויף אין חדר אריין געשמאַק-געשמאַק, און איך שווער, אז איך וועל קיין מאָל, קיין מאָל ניט פאַרטשעפּען קיין פרעמדס; קיין מאָל, קיין מאָל ניט גנבענען; קיין מאָל ניט לייקענען; שטענדיק זיין אַן ערלעכער, אַן ערלעכער, אַן ערלעכער...

פאַרטייטשונגען צו קאַפּיטל ו

ענגדישן — יאַשטשערקעס, קריכיקע באַשעפענישן,

אברים (איוורים) — גלידער

מזל־טוב (מאַזל־טאָוו) — די באַגריסונג ביי יעדער גליקלעכער געשעעניש, דאָס צואווינטשן גליק.

קעכלט — גיט גוט עסן, קאָכט ספּעציעל פאַר מיר, פאַרציט מיך.

אָפּשפּרעכן, אָפּלעקן דעם שטיין און אויסשפּייען — דאָס זיינען געווען מיטלען צו פאַרטרייבן די ווירקונג פון אַ בייז אויג.

חעליש פייער — אַ גרויס, שטאַרק פייער, דאָס פייער פון גיהנם.

רוצח (רויצייאַך) — מערדער.

מלמד (מעלאַמעד) — רבי.

געגאָלטע מאָרדע — געראַזירט פּנים, Shaved chin—

אויסגעלאָזט — צעלאָזן.

איך קוועטש די גמרא צום האַרצן שטאַרק-שטאַרק. איך לויף אין חדר אַריין געשמאַק-געשמאַק, און איך שווער, אַז איך וועל קיין מאָל, קיין מאָל ניט פאַרטשעפּען קיין פרעמדנס.